

[Aksel Larsen.]

disse Sætninger, ikke godt bagefter over for deres Læsere kan kritisere, at disse Sætninger er kommet frem, naar deres Læsere intet ved om det.

Derpaa har vi det formelle, juridiske. Ministeren bekræfter, at der ikke er rejst Tiltale for Uterlighed. Ganske vist havde Statsadvokaten tænkt sig at drage det ind i Sagen, men Rigsadvokaten har besluttet, at det ikke skal gøres. Naar Rigsadvokaten er af den Opfattelse, at her ikke er Holdpunkt, saa maa man have Lov at spørge: med hvilken Berettigelse kommer man bagefter og beskylder Lægen for uterligt Forhold og siger: her er en Begrundelse for Nævningernes Kendelse og Dom?

Dernæst siger Ministeren: Forholdene, som er offentliggjort i Redegørelsen, med Undtagelse af eet, var alligevel nævnt for Nævningeretten. Ja, Offentligheden ved jo ikke noget om, i hvilket Omfang det er sket; men det, man kan læse af Ministerens Redegørelse, den, der er konciperet af Rigsadvokaten, er, at Lægen enten har nægtet at udtale sig eller direkte har bestridt disse Vidneudsagn fra Kvinder, der ganske utvivlsomt var i et Afhængighedsforhold til Anklagemyndigheden, fordi de vidste, der kunde rejses Tiltale imod dem, og om hvilke man i øvrigt maa have Lov at sige — uden at ville forsøge at skifte Sol og Vind lige mellem Gundtoft og dem, han har hjulpet, men som senere har vidnet imod ham —, at man i hvert Tilfælde for den enes Vedkommende efter Justitsministerens Redegørelse ingen Grund føler til at betragte Vidnet som særlig moralsk ophøjet eller værende et Menneske, hvis Ord kan have mere Vægt end den anklagede og dømte Læges.

Ministeren siger, at det er urigtigt, naar man beklager, at nu kan hverken Læge Gundtoft eller hans Forsvarer forsvare sig, idet de ikke har Ret til at gaa ind paa, hvad der skete i de lukkede Retsmøder; for de kunde have taget til Gemæle i Retsmøderne. Jeg kan ikke med min bedste Villie se, hvorledes det skulde kunne lade sig gøre. Disse Forhold er kommet frem under Dokumentationens eller i hvert Fald delvis kommet frem under Dokumentationens, men er ikke berørt i Statsadvokatens Anklagetalere. Hvorledes i al Verden skal saa Forsvareren give sig til at forsvare sig mod Angreb, der ikke er rettet? Vilde det ikke af Nævningerne blive udlagt som Tegn paa, at denne Læge maatte have en særlig daarlig Samvittighed, naar man i

Forsvaret for ham tog Ting ind, som ikke fandtes i Anklagetalen? Den Ret til at tage til Gemæle var altsaa formelt til Stede, men reelt var den illusorisk.

Saa kommer Ministeren til § 31 og siger, at denne Paragraf er for det første ikke overtraadt, fordi noget lignende stod i Præmisserne til Dommen. Jeg gentager: Det var ikke Præmisserne til Dommen, Ministeren offentliggjorde — bortset fra, at jeg ikke ved, om Ministeren har Ret til at offentliggøre dem, om det ikke tilkommer Domstolene. Jeg tilføjer: maa vi faa en Forklaring paa, om Ministeren, da han udsendte sin Erklæring den 4. Marts, kendte disse Præmisser, og hvis han gjorde det, hvorfor han saa offentliggjorde en anden Redegørelse og ikke Præmisserne?

Videre siger Ministeren til Støtte for sin Paastand om, at § 31 i Retsplejeloven ikke er overtraadt, at Statsadvokaten havde Ret til i sin Anklagetales for Nævningeretten at drage disse Forhold ind. Han gjorde det ikke. Det var hans Fejl, siger Ministeren. Naar Statsadvokaten havde Ret til det, fortsætter Ministeren, saa har Ministeren Ret til, hvis Statsadvokaten forsømmer at benytte denne Ret, senere, efter at Sagen er afsluttet, at fortælle Offentligheden, hvad der er sket i det lukkede Retsmøde.

Den Forklaring kommer Justitsministeren til at gaa længere om i Slotsholmsgade med. Den hører ikke hjemme her, den hører ikke hjemme over for noget som helst kritisk tænkende og vurderende Forum. Fordi en af Justitsministerens Embedsmænd begaar noget, som Justitsministeren mener er en Forsømmelse, kan Justitsministeren ikke deraf aflede sig nogen Ret til, efter at Dommen er afgivet, at fortælle Offentligheden, hvad der er sket i det lukkede Retsmøde, eller hvad Ministeren mener bør komme Offentligheden til Kendskab.

Maa jeg om denne § 31 have Lov at paaberaabe mig Justitsministerens Erklæring Nr. 2, forfattet den 5. Marts 1937. Der staar i denne Erklæring nogle Linier, som jeg finder interessante og med Formandens Tilladelse vil citere:

„Under Sagen mod Læge Gundtoft var Dørene af Hensyn til Sædeligheden lukkede under den Vidneførsel, der fandt Sted under Forundersøgelsen, saavel som under Vidneførselen i Nævningeretten.“

Det hedder lidt længere nede:

„Naar Retsmøderne — saaledes som i denne Sag — i Medfør af denne Bestemmelse afholdes for lukkede Døre af Hensyn til Sædeligheden, er Formaalet